

KOLBERĢIS (GOLDBECK, GOLDBECKHOFF)

Kolberģa muižas skats atspoguļo izteiktu baroka arhitektūras stila jumta galu, kas šajā zemē nav raksturīgi. Ievēribas cienīga ir piebūvētā veranda. Ļoti bieži mūsu muižu ēkām ir sastopami baroka stila dažādie torni. Neapdzīvoto ieejas torni var redzēt zīmējumā 1. lpp.

Ordeņa mestrs Volters fon Plettenbergs 1523. gadā Johannam Noienkirhenam izlēnēja 10, 5 arklus zemes Marienburgas novadā. Šis īpašums palielinājās līdz ar nākamajām izlēnēšanām 1541. un 1543. gadā. Viņa meitu apprecēja Jirgens Goldbeks, kura lēni 1549. gadā apstiprināja ordeņa mestrs Rekke. 1597. gadā muižas īpašnieks bija Heinrihs Tizenhauzens. Tā kā viņš bija poļu piekritējs, viņš novērsās no zviedriem un pievienojās Marienburgas pilij. Kņaziene Kristīne 1646. gadā Kolberģi aizdeva Marienburgas komandantam Matiasam Hilgertneram. Viņa vienīgo meitu un mantinieci apprecēja Georgs Heinrihs fon Koskulls, un viņu pēcnācēji pārvaldīja Kolberģa muižu līdz 1889. gadam. Pēc Georga Augusta fon Koskulla nāves muižu mantoja ģenerāļa atraitne Šarlotte fon Hekela (dzimusi fon Koskulla); kopš 1909. gada tā piederēja Paulam fon Hekelam, un viņš bija pēdējais mantinieks.

Ordeņa mestrs Volters fon Plettenbergs 1523. gadā Johannam Noienkirhenam izlēnēja 10, 5 arklus zemes Marienburgas novadā, viņa meitu apprecēja Jirgens Goldbeks, kura lēni 1549. gadā apstiprināja ordeņa mestrs Rekke. Karalis Sigismunds III 1597. gadā iecēla Georgu Goldbeku par muižas īpašnieku, kurš no turienes pārgāja pie Heinriha Tizenhauzena. Iespējams, ka šis ģimenes loceklis pievienojās poļiem, jo muiža zviedru valdīšanas laikos tika pievienota Marienburgas pilij. Kņaziene Kristīne 1646. gada 24. augustā Kolberģa muižu aizdeva Marienburgas pils komandantam Matiasam Hilgartneram, kura vienīgā meita mantoja to, un kurai kņaziene 1664. gada 6. septembrī pagarināja nomas līgumu. Viņa apprecējās ar Līvzemes kaprāli muižnieku Heinrihu fon Koskullu, kura tiesības karalis Kārlis 11. apstiprināja 1675. gadā. Muižu mantoja zviedru pulkveža Georga Heinriha pēcnācējs Gerhards Johans fon Koskulls, un viņam tā piederēja līdz 1767. gadam. Viņš

nomira neprecējies un Kolberģi novēlēja savam brālim stārstam Karlam Reinholdam fon Koskullam. Viņa bērni: padomnieks Pēteris Augusts Frīdrihs, gvardes leitnants Karls Georgs, gvardes kornets Teodors Heinrihs un māsa Katarīna Sofija fon Koskulla 1805.gada 11. februārī pārņēma tēva mantojumu, kas sastāvēja no Kolberģa, Visikuma, Mencenes, Gāra, Taivola, Didrikilla, Lāčiem, Rozenhofa, Babetskiem un Bejas līdz tam laikam, kamēr Kolberģi, Visikumu, Beju un Babetskus par 80 000 rbļ. pārņēma gvardes leitnants Karls Georgs fon Koskulls. Ar viņa bērnu - draudzes tiesneša Georga Augusta, leitnanta Oskara Frīdriha, Karolīnes Luīzes un Šarlotes Konstances fon Hekelas palīdzību, 1843. gada 30. decembrī tika noslēgts līgums par mantojuma daļas (Kolberģa un Visikuma) pārņemšanu par 37 000 rbļ.